
Nedeľný list

Cirkevný zbor Evanjelickej cirkvi a. v. na Slovensku Poprad – Matejovce, dcérocirkev
Veľký Slavkov
kpt. Morávku 301, 059 91 Veľký Slavkov

číslo 11

nedeľa, 08. novembra 2020

Milí priatelia,

predchádzajúce číslo „*Nedeľného listu*“ bolo venované Pamiatke reformácie, ktorú si každoročne pripomíname 31. októbra. Pre mňa osobne je jej posolstvo vždy oslovujúce a povzbudzujúce. Októbrovo – novembrový jesenný čas však patrí aj spomienkam na našich najbližších, ktorí už medzi nami nie sú. Pamiatka zosnulých (2. novembra) je už síce za nami, ja som sa však rozhodol toto číslo „*Nedeľného listu*“ venovať jej téme. A to aj z toho dôvodu, že tohtoročná Pamiatka zosnulých bola kvôli obmedzeniam spojeným s pandémiou iná. Obmedzenie pohybu nám zabránilo venovať jej toľko času a priestoru ako po iné roky. Nech vám teda tento „*Nedeľný list*“ aspoň čiastočne vynahradí čas, ktorý by ste radi venovali vašim blízkym zosnulým pri ich hrobách.

Zároveň, nech vás vedie k dôvere a radosti v Pánovi Ježišovi. On totiž, ktorý je Víťaz nad smrťou nás vie potešiť v každom čase a v každej chvíli. Nech teda Jeho potešenie spočinie na každom jednom z nás.

Vladimír Maťaš

Obsah:

1. *Domáca pobožnosť na Pamiatku zosnulých (02.11.2020)*
2. *Domáca pobožnosť na 22. nedeľu po Svätej Trojici (08.11.2020)*
3. *Ako môže zbor pomôcť pozostalým (Janka Miháliková, zborová farárka CZ ECAV Rimavské Brezovo)*
4. *Keď prichádza strach – zamyslenie (Mgr. Stanislav Kocka, predseda Modlitebného spoločenstva)*

Domáca pobožnosť na Pamiatku zosnulých (02. novembra 2020)

1. Úvod

V mene Boha Otca i Syna i Ducha Svätého

2. Pieseň ES 700

3. Odriekanie 10 Božích prikázaní:

Aby sme si všetci spoločne pripomenuli zákon Boží, odriekajme spoločne desať Božích prikázaní:

Ja som Hospodin, tvoj Boh ...

4. Zamyslenie nad Božím slovom (1. Tes 4: 13 - 18)

S úctou si vypočujme slová Písma, ktoré sú zapísané v 1. liste apoštola Pavla Tesalonickým, 4 kap., verše 13 až 18:

„Nechceme však, bratia, aby ste nevedeli o zosnulých, aby ste sa nermútili ako ostatní, ktorí nemajú nádej. Lebo keď veríme, že Ježiš umrel a vstal z mŕtvych, tak aj Boh privedie spolu s Ním všetkých, ktorí umreli v Ježišovi. Lebo to vám hovoríme slovom Pánovým: my, ktorí zostaneme nažive až do Pánovho príchodu, nepredídeme tých, čo umreli, lebo keď (zaznie) povel a hlas archanjela a Božia trúba, sám Pán zostúpi z neba, a najprv vstanú tí, čo umreli v Kristovi, potom my, ktorí zostaneme nažive, budeme spolu s nimi uchvátení v oblakoch do vzduchu v ústrety Pánovi, a tak budeme stále s Pánom. Tak sa potešujte vospolok týmito slovami.“

Milí bratia a sestry!

V tieto dni ľudia viac ako inokedy navštevujú cintoríny a myslia na smrť, pričom im v mysli vyvstáva otázka: čo bude potom? Túto otázku si pritom kladú ľudia bez ohľadu na to, či veria v Boha alebo nie. Sociológovia i výsledky prieskumov hovoria a životná prax ukazuje, že človek sa v otázke smrti chce niečím potešiť. Nechce sa zmieriť so skutočnosťou, že jeho blízky je navždy preč. Preto hľadá potešenie. A to je dobre, lebo v zármutku je potrebné sa potešovať. Kde však nájsť potešenie v takej ťažkej otázke ako je smrť?

V otázke smrti je najľahšie nájsť potešenie v predstave, že náš blízky neodišiel navždy a neodišiel ďaleko. Práve k tejto forme nádeje sa ľudia uchylujú. Stretáme sa tak s rôznymi podaniami nádeje v život po smrti. Neraz vidíme vo filmoch, ako niekto utešuje sirotu, že mamička sa stala anjelikom a bude sirôtku celý život strážiť z neba, vidíme scény, kde niekto rozpráva smutnému, ako sa jeho zosnulý blízky premenil na hviezdu a bude večne žiariť na nebi. Aký základ majú takéto legendy? Nijaký. Sú vymyslené a chcú človeku v beznádeji dať aspoň akú-takú hoci aj vymyslenú nádej. Spoliehať sa však na ňu nedá.

Božie slovo je na tom inak. Božie slovo hovorí do mnohých našich situácií, ktoré prežívame už tu a teraz. Hovorí do našich chorôb, skúšok, ťažkostí, obáv, aj do radosti i smútku. Áno, hovorí aj do chvíľ rozlúčky s blízkymi. Hovorí nám v prvom rade o veľkej Božej láske, ktorou nás Pán Boh tak veľmi miluje, že obetoval aj svojho jednorodeného Syna a poslal Ho na istú smrť, len aby sme my mohli žiť. Táto Božia láska pritom nie je historickou záležitosťou – láskou, ktorou nás kedysi Pán Boh miloval, a

ktorá sa kedysi dávno dokázala v Pánovi Ježišovi Kristovi. Je to záležitosť aktuálna, pretože Pán Boh nás stále miluje a svoju lásku nám aj dnes denno-denne dokazuje. Je to teda stále živá, stále platná a stále aktuálna Božia láska, ktorú nám Písmo sväté pripomína a Pán Ježiš Kristus dokazuje. Zvesť o tejto Božej láske, správa o Pánovi Ježišovi Kristovi, o Jeho smrti a vzkriesení sú tým najlepším – a čo je najdôležitejšie: skutočným a nie vymysleným – potešením pre nás. Potešujme sa preto nie vymyslenými legendami a rozprávkami, ale Božím slovom, ktoré nám hovorí, čo všetko Pán Boh pre nás robí. V Božom slove nájdeme slová útechy aj pre chvíle, kedy stratíme blízkeho, alebo si na neho spomíname.

Z dnešného textu je kľúčový verš 14: *„Lebo keď veríme, že Ježiš umrel a vstal z mŕtvych, tak aj Boh privedie spolu s Ním všetkých, ktorí umreli v Ježišovi.“* Tu je vyjadrený obsah našej kresťanskej viery: ak veríme, že Ježiš Kristus umrel a vstal z mŕtvych, potom Boh aj nás vzkriesi a vovedie k sebe do svojho kráľovstva, aby sme tam spolu s Ježišom Kristom žili večne. Táto viera je základom nielen pre potešenie v otázke našej vlastnej smrti a budúceho života, ale aj pre potešenie v otázke smrti našich blízkych. To je vlastne aj kontext dnešného textu, pretože apoštol Pavel píše tieto slová nie s ohľadom na samotných tesalonických kresťanov, ale na ich blízky.

Kresťania v Tesalonikách prijali túto vieru od Pavla, ktorý ich zbor založil. Očakávali druhý príchod Pána Ježiša ešte za svojho života a tešili sa na večný život s Ním. Po Pavlovom odchode však niektorí umreli a ostatní sa začali báť, že azda pri Pánovom príchode nebudú môcť byť a

nedostane sa im tak onoho večného života. Preto Pavel v liste odpovedá na ich obavy slovami, ktoré sme čítali.

V prvom rade chce kresťanov v Tesalonikách potešiť. Hovorí im, že nemajú byť smutní ako tí, čo nemajú nádej. Je prirodzené, ak je kresťan smutný. Ved' nie sme z kameňa. Je však iné smútiť s nádejou a bez nej. Tí, čo nemajú Ježiša Krista, smútia bez reálnej nádeje a preto hľadajú potešenie vo vymyslených bájkach. My smútime v nádeji. Náš zármutok je zármutkom z dočasného odlúčenia, pričom však vieme, že toto odlúčenie nie je trvalé a naša viera v opätovné stretnutie je založená na Pánovi Ježišovi Kristovi, Jeho vzkriesení a viere, že ako On žije, aj my budeme žiť.

Pavel v dnešnom liste nechce vyučovať. Nerozpráva detaily o priebehu Kristovho príchodu či posledného súdu. Tie opisuje podrobne v iných listoch, napríklad v 1. liste do Korintu v 15. kapitole. To je stať, kde Pavel učí a preto všetko podrobne vysvetľuje. Teraz chce hlavne potešiť zvestou, že ani tí, čo už odišli do večnosti, o nič neprídu. Hovorí síce o tom, čo sa bude diať, keď zaznie povel archanjela a Božia trúba, no tieto slová teraz nechcú byť opisom udalostí ale len zdôraznením toho, že aj mŕtvych sa to bude týkať, že aj oni budú tí, ktorí vstanú, aby sme sa k nim pripojili my, ktorí sme živí. Pavel tak chce zdôrazniť, že budeme všetci tvoriť jedno veľké spoločenstvo, v ktorom budú tí zosnulí dokonca už skôr. Práve to spoločenstvo živých i mŕtvych s Pánom Ježišom je cieľ:.

V závere Pavel vyzýva kresťanov, aby sa touto nádejou potešovali navzájom. Tak sa ňou potešme aj my dnes vediac, že tí, čo nás už predišli do večnosti, budú rovnako spasení a oslávení v nebeskom kráľovstve a spolu s nami

vytvoria raz jedno veľké spoločenstvo s Pánom Ježišom Kristom. A to už nie je len nádej, to je istota. Amen.

Pomodlime sa:

Drahý náš nebeský Otče, dnes spomíname na tých, ktorí už z tejto časnosti odišli. Je nám za nimi smutno a bolia nás spomienky, ktoré sa nám v mysli vynárajú. Túžime po potešení a nádeji a ďakujeme Ti, že túto nádej smieme mať v Tebe. Ty nás aj dnes uistuješ o tom, že kto v Teba verí, bude žiť večne s Tebou a Tvojím Synom, lebo Ty si aj Jeho vzkriesil a posadil po svojej pravici. Prosíme, udeľ aj nám tejto milosti, udeľ ju našim blízkym a dopraj nám všetkým raz prebývať v Tvojom kráľovstve večne. Prosíme Ťa o to v mene Ježiša Krista, v ktorého veríme, a ktorý je cestou, pravdou i životom, skrze ktorého i my chceme prísť k Tebe. Amen.

Teraz spoločne odriekajme modlitbu Pánovu:
Otče náš, ktorý si v nebesiach...

5. Viera všeobecná kresťanská

Napokon spoločne vyznajme vieru v trojjediného Boha slovami Apoštolského vyznania:

Verím v Boha Otca všemohúceho...

6. Pieseň ES 692

7. Záverečné požehnanie

Sám Pán Boh pokoja, daj vám stály pokoj vo všetkom.
Pán so všetkými vami! Amen.

Domáca pobožnosť na 22. nedeľu po Svätej Trojici (08. novembra 2020)

1. Úvod

V mene Boha Otca i Syna i Ducha Svätého

2. Pieseň ES 543

3. Odriekanie 10 Božích prikázaní:

Aby sme si všetci spoločne pripomenuli zákon Boží, odriekajme spoločne desať Božích prikázaní:

Ja som Hospodin, tvoj Boh ...

4. Zamyslenie nad Božím slovom (R 1 4: 1 - 9)

S úctou si vypočujme slová Písma, ktoré sú zapísané v liste apoštola Pavla Rímskym, 14 kap., verše 1 až 9:

„Slabého vo viere sa ujímajte, (a) nie, aby ste posudzovali jeho zmýšľanie. Jeden verí, že môže všetko jesť; slabý je len zeleninu. Kto je (všetko), nech nepohrda tým, kto neje (všetko), a kto neje (všetko), nech nesúdi toho, čo (všetko) je. Ved' Boh ho prijal. Kto si ty, že súdiš cudzieho sluhu? On svojmu Pánovi stojí, alebo padá. Ale bude stáť, lebo Pán má moc udržať ho. Nieкто súdi, že jeden deň je viac ako druhý; iný zas súdi, že všetky dni (sú rovnaké). Len nech je každý úplne presvedčený o svojom. Kto zachováva (niektorý) deň, Pánovi ho zachováva, a kto nezachováva (niektorý) deň, Pánovi ho nezachováva. A kto je (všetko), Pánovi je, lebo Bohu ďakuje; kto však neje (všetko), Pánovi neje, a tiež Bohu ďakuje. Nikto z nás totiž nežije sebe a nikto sebe neumiera. Lebo ak žijeme, Pánovi

žijeme, ak umierame, Pánovi umierame. A tak či žijeme, či umierame, Pánovi sme. Ved' práve na to Kristus umrel a ožil, aby panoval aj nad mŕtvymi aj nad živými.“

Milí bratia a sestry!

Osobne som veľmi rád, že apoštol Pavel okrem mnohých iných vzácných, zaujímavých a vieroučne bohatých textov napísal aj tento. Dotkol sa v ňom otázky, ktorá zjavne rezonovala v prvom kresťanstve, no je veľmi živá aj dnes – rozdielnosti ľudí a ich vnímania a prejavovania zbožnosti.

Jedna vec je, či veríme v Pána Ježiša Krista alebo nie. Viera je zaiste nevyhnutnou podmienkou k vstupu človeka do nebeského kráľovstva – teda k spáse. Druhá vec je, ako svoju vieru prejavujeme. Už prví kresťania prežívali vieru rozdielne. Jedni sa vzdali niektorých pokrmov tak, ako na to boli zvyknutí v židovstve, iní jedli všetko. Niektorí svätili sobotu, pretože vyrastali v presvedčení, že tak je to správne, iní nemali problém zmeniť svoj sviatočný deň zo soboty na nedeľu. Kto konal správne? Je jeden lepší v Božích očiach ako ten druhý? Takéto otázky sa často stávali príčinou sporov a pohrdania jedných druhými. Každý sa pritom hájil inak. Jedni vraveli, že sú Bohu milší, pretože zachovali verne to čo predtým prijali, nezradili to a nezmenili už prv daný zákon (napríklad ak by zachovávali nedeľu namiesto soboty), iní vraveli, že sú Bohu milší oni, lebo nie sú spútaní ľudskými danosťami a viac im záleží na viere samotnej.

Jedni aj druhí mali pravdu a práve to sa im snažil Pavol vysvetliť. Hovorí, že dôležité je, aby človek veril v Pána Ježiša Krista a to z celého srdca, z celej mysle, z celej sily a z

celej duše. Kto v Neho verí, ten Mu slúži a to tým, čo robí. Vonkajšie prejavy zbožnosti pre Pána Boha nie sú prvoradé. Zámerne nepíšem „dôležité“, pretože svoj význam určite majú. Myslieť si, že stačí len súkromná viera, prežívaná v srdci, bez vonkajších prejavov, je druhý a tiež nie správny extrém. Viera sa musí nejako prejavovať. Ak sa prejavuje, je živá. Ak niekto neje mäso a dáva tým najavo svoju vieru, je to úctyhodné a určite si taký človek nezaslúži pohrdanie len preto, lebo my to nerobíme.

Poznám človeka, ktorý napríklad neje mäso po celých 40 dní pôstu. Je to zbytočné, fanatické či bláznivé? Vôbec nie. O danom človeku viem, že má v srdci živú vieru a svojim zriekaním sa mäsa ju Pánu Bohu dáva. Keď som to videl, vravel som si: Kiež by som to aj ja dokázal. Uvedomil som si, že popri tomto mojom bratovi som vlastne vo viere slabší.

Alebo poznám jednu sestru, ktorá nekupuje „Diabolský šalát“ a nepočúva „Cigánskych diablov“. Hovorí: „Ak ide o dobré jedlo alebo dobrú hudbu, má to byť na oslavu Božiu. Prečo pritom má znieť meno nášho a Božieho protivníka?“ Viem, že nie každý kresťan má takýto názor a nejeden si veru rád pochutí na Diabolskom šaláte s odôvodnením: „Veď sú to len obyčajné slová“.

Ak by som bol liberálny kazateľ, hájil by som teraz tých, čo si z toho nerobia ťažkú hlavu a tvrdil, že slová nie sú dôležité, ak ide o názov. Ak by som bol trochu bigotnejší kazateľ, hájil by som naopak onú sestru a tvrdil, že kresťan, odovzdaný srdcom Bohu veru meno protivníka nepripustí do svojej blízkosti v nijakej podobe. Avšak keďže som evanjelický kňaz, hľadám pravdu v Písme. A do takýchto sporov prichádza ako na zavolanie slovo apoštola Pavla:

„Len nech je každý presvedčený o svojom“. Ved’ „nikto sebe nežije a nikto sebe neumiera.“ Čokoľvek robíme, robíme Pánovi a Jemu ďakujeme. Celí sme Jeho, Sme Jeho s tým čo máme aj s tým čo konáme. Ak teda niečo jeme, robíme to na slávu Pánovu a ak sa niečoho zriekame, tiež to robíme na slávu Pánovu.

Pavel chce svojimi vysvetľujúcimi slovami zabrániť tomu, aby medzi kresťanmi samotnými vznikali spory pre nezmysly. Možno na prvý pohľad sa otázka toho čo jeme, počúvame alebo zachováame, zdá malicherná. Dokáže však vnieť do spoločenstva veľa hriechu, ak jedni začnú pohŕdať druhými, alebo ich pre ich konanie odsudzovať. To je neprípustné. Apoštol Pavel označil vo svojom liste do Korintu za najväčší dar lásku. Láska sa teda musí rozmáhať medzi bratmi a to musí byť ten prvoradý cieľ, ktorému je všetko ostatné podriadené. Odsudzovanie bratov pre odlišné prejavy ich zbožnosti zabíja lásku a to sa nesmie diať.

Skúmame aj my, či v našom živote nekonáme niečo, čo zabíja lásku v spoločenstve – či už je to spoločenstvo našej rodiny, pracoviska alebo cirkevného zboru. Určite máme na obhajobu svojich názorov mnoho argumentov, no skúsme sa pozrieť aj na ovocie našich skutkov alebo slov. Ak za každú cenu hájime svoj pohľad na vieru, ak obhajujeme svoje prežívanie či svoje praktiky viery, vnášame tým lásku do spoločenstva? Nepôsobia naše slová práve naopak? Ako výčitky či zbytočné obvinenia?

Vchádzame do poslednej časti cirkevného roka. Dnešná nedeľa je tretia od konca. Toto obdobie nám hovorí o blížiacom sa konci vekov, nadchádzajúcom súde a o krátkom sa čase. Nikto z nás nepozná dňa ani hodiny

svojho konca či konca tohto sveta. Nemárnime teda čas zbytočnými konfliktmi, ale rozsievajme lásku, aby sme tak pripravovali seba i ľudí okolo nás na stretnutie s Pánom. Amen.

Pomodlime sa:

Drahý náš nebeský Bože, Ty si Bohom lásky a jednoty, Ty chceš, aby sme spoločne ako jedno telo cirkvi oslavovali Tvoje meno a meno Tvojho Syna a nášho Spasiteľa Pána Ježiša Krista. My po tom tiež veľmi túžime, no nie vždy sa nám to darí pre našu ľudskú márnivosť a ješitnosť. Prosíme, nauč nás láske a dávaj nám neustále pred oči ako príklad svojho Syna, ktorý všetkých bez rozdielu miluje a sám žil svoj viery tak, ako to nikto z nás nedokáže. Kiež sme aj my tolerantní, ústretoví a chápaví voči ľuďom okolo nás a radujeme sa z toho, že máme jeden druhého, že máme spoločenstvo cirkvi a že máme v prvom rade Teba, nášho nebeského Otca, ktorý nás stvoril, miluje a pozýva do svojho kráľovstva. Amen.

Teraz spoločne odriekajme modlitbu Pánovu:
Otče náš, ktorý si v nebesiach...

5. Viera všeobecná kresťanská

Napokon spoločne vyznajme vieru v trojjediného Boha slovami Apoštolského vyznania:

Verím v Boha Otca všemohúceho...

6. Pieseň ES 548

7. Záverečné požehnanie

Pokoj vám všetkým, ktorí ste v Kristovi Amen.

Ako môže zbor pomôcť pozostalým

„Jedni druhých bremená znášajte.“ (Galatským 6:2)

Milí bratia a sestry,
v týchto dňoch spomíname na našich zosnulých; na to, čo sme spoločne prežili a čo pre nás znamenali. Taktiež ďakujeme Pánu Bohu za milosť, ktorú preukazoval našim milovaným počas života. Ďakujeme za ich láskavosť, trpezlivosť i starostlivosť. Zároveň myslíme aj na našu pominuteľnosť a večnosť; na to, že aj my kráčame v ústrety k nebeskému kráľovstvu, kde máme nádej stretnúť sa so svojimi blízkymi, ktorí nás na tejto ceste predišli.

Bratia a sestry, niet človeka, ktorý by nebol konfrontovaný so smrťou. Nielen so svojou vlastnou smrťou - uvedomujúc si svoju dočasnosť na tejto zemi – ale aj so smrťou svojich najbližších i vzdialených. Manželke zomrel životný partner, deťom zomrela matka, vnúčatám zomrel starý otec, priateľovi zomrela najlepšia kamarátka.

Ako sa v takýchto chvíľach zachovať? Čo povedať smútiacim? Ako pomôcť pozostalým?

Upriamime prosím pozornosť na poslednú z vymenovaných otázok. Nepozrieme sa však na ňu z pozície jednotlivca, ale cirkevného zboru teda spoločenstva veriacich ľudí. Otázka teda znie: **Ako môže cirkevný zbor pomôcť pozostalým?**

Hneď v úvode musíme konštatovať, že poskytovanie pomoci pozostalým je jednou z úloh cirkvi. Pomoc slabým je jadrom učenia, ktorým sa Stará zmluva prihovára Izraelitom. Boží ľud je vyzývaný k starostlivosti o vdovy a

siroty. Táto povinnosť sa zdôrazňuje aj v učení rannej cirkvi. Jakub (1:27a) píše: „*Čisté a nepoškvrnené uctievanie Boha pred Bohom a Otcom je: navštevovať siroty a vdovy v ich tiesni.*“ Apoštol tu hovorí o deťoch, ktoré stratili rodičov a o manželskom žiali. Práve tieto dve skupiny ľudí sú centrom Božieho záujmu celé stáročia.

Bratia a sestry, pomáhať pozostalým nie je výlučnou úlohou len kňazov v cirkevnom zbore. Je chybou domnievať sa, že len pár ľudí je povolaných poskytovať pastoračnú starostlivosť v zbore. Apoštol Pavol jasne hovorí: „*Jedni druhých bremená znášajte.*“ (G 6:2) Staráť sa o sestry i bratov je pre každého člena cirkevného zboru privilegiom aj povinnosťou. To znamená, že nielen môžeme, ale aj musíme pre svoju sestru i svojho brata niečo urobiť. Nezanedbávajme biblický princíp všeobecného kňazstva všetkých veriacich.

Ako môže teda cirkevný zbor pomôcť? Formy pomoci môžu byť rôzne: účasť na smútočnom obrade, návšteva pozostalých, pomoc v praktických záležitostiach atď. V túto chvíľu sa však zameriame na dva spôsoby, ktoré sú špecifikom cirkvi a ktoré poskytujú veľkú podporu smútiacim. Ide o: modlitbu a povzbudenie.

1. Modlitba za pozostalých je vzácnym zdrojom útechy. Či už ide o osobnú modlitbu členov cirkevného zboru, alebo o verejnú modlitbu počas služieb Božích, alebo iných stretnutí. Obe sú prejavom spoluúčasti a lásky. Apoštol Jakub píše: „*...navzájom sa modlite za seba...Mnoho zmôže v účinkoch modlitba spravodlivého.*“ (5: 16) Taktiež Pavol vyzdvihuje dôležitosť modlitby v ťažkých životných situáciách: „*On nás z takej smrti vytrhol*

a vytrhuje, a dúfame v Neho, že nás ešte aj bude zachraňovať, keď aj vy pomáhate modlitbou za nás...” (2 K 1: 10 – 11)

Bratia a sestry, skutočnosť, že si na nás niekto spomenie, nie je len prínosom zo psychologickej stránky. Modlitba je aj prameňom duchovnej sily. Modlitba dokáže meniť ľudí i veci okolo nás. Pre mnohých je tento jav nepochopiteľný. Dokonca sa v posledných rokoch stal aj predmetom lekárskeho výskumu. Ten priniesol prekvapujúce výsledky. Pacienti, ktorí sa modlili za seba, alebo za ktorých sa modlili iní sa zotavili po operácii alebo ťažkej chorobe rýchlejšie a lepšie, ako tí, ktorým chýbala podpora vo forme modlitby. Rovnako to platí aj pre priebeh zármutku.

Tu si však bratia a sestry, musíme dať pozor, aby sa z modlitby nestala rutina plná prázdnych fráz a neúprimných slov. Takáto modlitba stráca svoj účinok. Naša modlitba nech je otvorená, srdečná, plná pokornej dôvery a nádeje v Božiu pomoc a Jeho konanie.

Modliť sa môžeme nielen za smútiacich, ale aj spolu so smútiacimi. Je len samozrejmé, že v terajšej pandemickej situácii budeme brať na zreteľ vydané nariadenia vlády a opatrenia príslušných úradov. V budúcnosti však je potrebné myslieť aj na takého modlitby, pretože sú tiež veľmi nápomocné a cenné. Mnohí pozostali ešte po rokoch spomínajú na vzácny čas spoločných modlitieb, ktoré im priniesli úľavu a potešenie.

2. Druhým špecifikom cirkvi, ktoré poskytuje pomoc pozostalým je povzbudenie. Slovo povzbudenie – v gréčtine *parakaleo* – má viac významov. Doslovne toto

slovo znamená: „*volať spoločne s*“. Zahrňa však v sebe aj poradenstvo, útechu, povzbudenie, posilnenie a starostlivosť.

Poskytovanie povzbudenia patrilo od nepamäti medzi základné poslanie cirkvi. V Písme Svätom nachádzame mnoho nasledovníkov Ježiša Krista, ktorí povzbudzovali ostatných. Napr. Barnabáš, ktorého meno dokonca znamená „*syn povzbudenia*“. Ďalej Tachikos, ktorého apoštol Pavol poslal ku Kolosenským, „*aby vám potešil srdcia.*“ (Kol 4:8) Filemónova láska potešila a povzbudila Pavla, lebo „*brat môj, osviežuješ (doslovne „upokojuješ“) srdcia svätých.*“ (Filem, v. 7)

Bratia a sestry, **akým spôsobom môže cirkevný zbor povzbudiť pozostalých?** Každý cirkevný zbor si môže nájsť svoje vlastné spôsoby, ako toto dôležité poslanie realizovať v praxi v súlade s miestnymi špecifikami a zvyklosťami.

Za regulárnych okolností cirkevný zbor môže poskytnúť pozostalým povzbudenie formou pastoračnej návštevy, pohostinnosti, výletov. Taktiež v podobe zabezpečenia právnickej, či ekonomickej služby, starostlivosti o deti a podobne.

V súčasnej mimoriadnej situácii spojenej s Covid - 19 sú vítané povzbudenie formou telefonických rozhovorov, smsiek, emailovej komunikácie, chatovania, video nahrávok, atď. Budme aj v tejto oblasti kreatívni a nápomocní.

Milí bratia a sestry, všetci členovia cirkevného zboru sú navzájom spojení tak, že „*keď trpí jeden úd, spolu s ním trpia všetky údy.*“ (1K 12:26) Túto solidaritu - vzájomnú podporu - živí láska, ktorá pochádza od Boha, „*lebo láska Božia je nám rozliata v srdciach skrze Ducha Svätého, ktorý*

je nám daný.“ (R 5:5) A táto láska „ spája nás“ (2 K 5:14), aby sme sa spoločne (za seba) modlili a povzbudzovali tých, ktorí smútia. Týmto spôsobmi jedni druhých bremená znášajme. (G 6:2) Amen.

Pomodlime sa:

Nebeský Bože, pozdvihujeme svoje oči k Tebe a ďakujeme Ti za našich zosnulých; za všetko, čo pre nás urobili; za spoločné chvíle radosti i bolesti. Prosíme, posilňuj všetkých spomínajúcich a smútiacich mocou a prítomnosťou svojho Svätého Ducha. Nauč nás - jednotlivcov i spoločenstvá veriacich - v modlitbách myslieť na tých, ktorí žalostia a prichádzať k nim s povzbudením do každodenných dní. Veď nás cestou lásky a vzájomnej podpory. Zároveň nám pomôž pamätať aj na našu pomínutelnosť a sústrediť naše mysle i srdcia na večnosť. Amen.

ThDr. Janka Miháliková

Ked' prichádza strach - zamyslenie

Žalm 46

Jeden francúzsky existencialista sa pokúsil vyjadriť posledné storočia jedným slovom, ktoré ich najvýstižnejšie charakterizuje:

- 17. storočie – matematika
- 18. storočie – prírodné vedy
- 19. storočie – biológia
- 20. storočie – strach

Skúsme popremýšľať, akým slovom by sme charakterizovali 21. storočie....

Strach vzniká z pocitu, že nás môže zraniť niekto druhý alebo z vedomia našej vlastnej zraniteľnosti. Niekedy je strach racionálny, zakladá sa na skutočnom nebezpečenstve, ktorá nám hrozí, inokedy je iracionálny, založený len na pocitoch. Či už je náš strach iracionálny alebo nie, môže nami poriadne zamávať, podobne ako s tými, ktorých poznáme z Biblie, a tiež sa podobne ako oni správame.

Skrývame sa pred Bohom ako Adam a Eva (1Moj. 3, 8), **klameme** ako Abrahám (1Moj. 20, 2), **robíme ústupky z nášho presvedčenia** ako Áron (2Moj. 32, 1-6) alebo **utekáme** ako Jonáš (Jon.1,3)

Tu je niekoľko typov, ako strachu predchádzať:

- 1) **Pros Boha o silu.** Ako Kresťania máme výsadu, že vždy keď máme strach, môžeme volať k Bohu. A Boh nám

na naše volanie odpovedá tým, že nás posilňuje a dodáva našej duši silu (Žalm 138, 3)

2) **So svojim strachom sa zdôver priateľovi.** Spoločenstvo nás posilňuje, nemusíme prechádzať údolím strachu sami (2Kor. 7, 5-7)

3) **Dôveruj Bohu v každej situácii a za každú cenu.** Keď sa dostaví strach, musíme trvať pevne na biblických pravdách, ktoré sme sa naučili a nosíme ich vo svojom srdci a žiť podľa nich (Žalm 56, 3-4)

4) **Pomáhaj druhým v podobných situáciách.** Boh nás ochraňuje od všetkého nášho strachu nie preto, aby sme si Jeho dobrotu a starostlivosť schovávali pre seba, ale aby sme sa o ňu delili s tými, ktorí našu podporu a pomoc práve potrebujú (2Kor. 1, 4)

Strach je prirodzenou reakciou na problémy, ktoré nás prerastú, ale **ROVNAKOU REAKCIOU NA STRACH BY MALA BYŤ NAŠA VIERA. AŽ BUDETE NAJBLIŽŠIE MAŤ NUTKANIE ZO STRACHU UTIEČŤ, NAMIERTE SI TO PRIAMO DO BOŽEJ NÁRUČE. Jedine tam nájdete skutočné útočisko pred strachom.**

Premýšľajme:

- Čoho sa najviac bojím?
 - Nemal/a by som prehľbiť (obnoviť) svoju dôveru v Boha?
 - Ako môžem pomôcť niekomu, kto práve prechádza údolím strachu?
-